

згадати документ ООН «Кодекс поведінки посадових осіб у підтриманні правопорядку» (затверджений 17 грудня 1979 р.), який визначає, основні вимоги до посадових осіб при виконанні службових.

Необхідно згадати і про такий документ, як «Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями» ООН, які наголошують, що режим, прийнятий в установі виконання покарань повинен прагнути зводити до мінімуму різницю між життям в установі та на свободі. У спілкуванні із засудженими слід підкреслювати не їхню ізоляцію від суспільства, а ту обставину, що вони продовжують залишатися його членами.

Основними завданнями виправного впливу є збереження здоров'я та гідності засуджених, формування у них почуття відповідальності та навичок, які будуть сприяти їх реінтеграції (поверненню) у суспільство, допоможуть їм дотримуватись вимог законів та задовольняти свої життєві потреби власними силами після звільнення.

Також до важливих міжнародних актів, що встановлюють порядок взаємовідносин персоналу і засуджених належать «Основні принципи поводження з в'язнями» ООН (затверджені 14 грудня 1990 року), які визначають, що установи виконання покарань несуть відповідальність за утримання засуджених і захист суспільства від правопорушень.

Все сказане дозволяє стверджувати, що в умовах, коли ДПтС України реформується у напрямку досягнення відповідності міжнародним стандартам з прав і свобод засуджених, серед основних завдань у цій сфері є підготовка і залучення до роботи в установах виконання покарань висококваліфікованих фахівців, де дотримання персоналом встановлених вимог взаємовідносин із засудженими набуває особливого значення.

Загурський О.Б.,

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права Юридичного інституту Прикарпатського національного університету

ПРЕДМЕТ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Питання про предмет кримінальної процесуальної політики України ще не були об'єктом самостійного наукового дослідження. Дана проблема має право на існування, оскільки вважаємо, що кримінальна процесуальна політика визначається такими елементами: а) суб'єкти; б) об'єкт; в) предмет; г) напрямки. Предмет політики певною мірою розглядався в контексті дослідження інших складових (підсистем)

державної правової політики в сфері боротьби зі злочинністю (кримінально-правової, кримінально-виконавчої та кримінологічної (профілактичної) політики).

Досліджуючи предмет кримінально-правової політики України В.І. Борисов та П.Л. Фріс зазначають, що “як би там не було, безперечно одне – предмет кримінально-правової політики становить не тільки правотворчість, в нього входить і правозастосувальна діяльність. Проте головним, основним в її змісті є виявлення тих негативних явищ, з якими необхідно боротися кримінально-правовими засобами, усвідомлення потреби суспільства в кримінально-правовому регулюванні, встановлення караності суспільно небезпечних діянь, обмеження кола злочинного, визначення характеру караності, заходів кримінальної відповідальності й умов звільнення від неї.

До предмету кримінально-виконавчої політики України слід віднести: 1) визначення основних напрямів ефективного виконання кримінальних покарань за умов суворого дотримання вимог законності; 2) розроблення основних напрямів діяльності органів держави і громадськості для досягнення виправлення та ре соціалізації засуджених; 3) розробка основних напрямів діяльності, пов’язаних з профілактикою вчинення злочинів і правопорушень засудженими як під час відбування покарання, так і після звільнення; 4) визначення напрямів діяльності державних органів і громадськості для забезпечення соціальної адаптації осіб, звільнених з кримінально-виконавчих установ.

Предмет кримінальної процесуальної політики не повинен дублювати предмет кримінального процесуального права, а тільки віддзеркалювати зміст кримінальної процесуальної політики як складового елемента державної правової політики в сфері боротьби зі злочинністю. Предмет включає в себе відповідні об’єктивні закономірності суспільного розвитку, які не зв’язані з конкретними формами та засобами реалізації кримінальної процесуальної політики. До *предмету* кримінальної процесуальної політики слід віднести об’єктивні закономірності суспільного розвитку, які проявляються в сфері кримінальної процесуальної політики:

1) закономірності, що визначають завдання кримінального провадження і засоби їх досягнення;

2) закономірності, які визначають зміст і правову природу засад кримінального провадження;

3) закономірності, які визначають класифікацію та правову природу діяльності суб’єктів кримінального провадження;

4) закономірності, які визначають об’єму, форми і умов застосування процесуального примусу в кримінальному провадженні;

5) закономірності, які визначають механізм реалізації кримінальних процесуальних гарантій прав особи у сфері кримінального провадження;

6) закономірності, які визначають необхідність запровадження в кримінальне провадження найновіших досягнень науки і техніки, сучасних криміналістичних засобів і методів розкриття кримінальних правопорушень;

7) закономірності, які визначають критерії ефективності кримінальної процесуальної діяльності.

Крім того, до *предмету* кримінальної процесуальної політики варто також віднести наступні:

- поняття, суб'єкти, об'єкт, предмет, напрямки кримінальної процесуальної політики;

- завдання, джерела, засади (принципи), типи кримінальної процесуальної політики;

- кримінальну процесуальну політику і кримінальну процесуальну ідеологію;

- взаємозв'язки кримінальної процесуальної політики з іншими елементами державної правової політики у сфері боротьби зі злочинністю (кримінально-правовою, кримінально-виконавчою та кримінологічною (профілактичною) політиками);

- форми реалізації кримінальної процесуальної політики;

- ефективність кримінальної процесуальної політики;

- тенденції розвитку кримінальної процесуальної політики через вдосконалення кримінальних процесуальних норм і інститутів.

Корсун С.І.,

кандидат психологічних наук, доцент доцент
кафедри юридичної психології НАВС

ПСИХОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЗАПОБІГАННЯ ФІНАНСУВАННЯ ТЕРОРИЗМУ

З одного боку, проблема боротьби з фінансуванням тероризму – порівняно «молода» проблема яка нещодавно постала перед світовою спільнотою. Водночас, далеко не всі політики, високопосадовці, державні службовці та навіть прості громадяни виявилися психологічно готовими до усвідомлення та належної оцінки і, відповідно, реакції на ті загрози, що стоять за цим негативним явищем.

Проблема фінансування тероризму потрапила в поле зору міжнародних організацій лише в кінці 90-х років минулого століття.